

Пітер Пен і Венді (скорочено за перекладом Н. Трохим)

Джеймс Метью Баррі

Джеймс Метью Баррі

Пітер Пен і Венді

Переказ за перекладом Н. Трохим

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 1. ПІТЕР ПЕН: ВТОРГНЕННЯ

У сім'ї Дарлінгів було троє дітей: Венді, Джон і Майкл. Пані Дарлінг піклувалася про дітей, а Джордж Дарлінг розумівся на акціях і відсотках. Діти відвідували дитсадочок у супроводі няні – у Дарлінгів це була собака породи ньюфаундленд на ім'я Нана. Вона була дуже хорошою нянею. Звичайно, її буда стояла в дитячій кімнаті. У будинку мешкала також молоденька служниця Ліза. Не було на світі щасливішої сім'ї, доки не з'явився Пітер Пен.

Пані Дарлінг вперше дізналася про Пітера, коли наводила лад у думках своїх дітлахів. Дитячі думки – це наче острів Небувалія, де є все: гноми, князівни, хатинка, перший шкільний дзвоник, релігія, батьки, округлий ставок, вбивства, шибениці, іменники в давальному відмінку, святковий шоколадний пудинг, три пенси за зуб, вирваний власноруч, і всяке таке. За дві хвилини до сну цей острів стає реальністю.

Іноді, мандруючи у дитячих думках, пані Дарлінг наштовхувалася на речі, яких не могла зрозуміти, і найзагадковішим для неї виявилось ім'я Пітер. Повернувшись подумки у своє дитинство, вона згадала-таки Пітера Пена, про якого розповідали, ніби він живе в країні фей. Венді вперто заявляла мамі, що Пітер залишився дитиною душею і тілом. Джордж Дарлінг радив дружині не турбуватися, бо згадки про Пітера Пена скоро минуться. Та одного ранку на підлозі дитячої було виявлено кілька листочків з дерева. Тоді Венді пояснила, що інколи ночами Пітер приходить через вікно до них в дитячу кімнату, сідає в ногах її ліжка і грає на сопілці. Мама не могла повірити, бо спальня була на 3 поверсі.

Наступної ночі у Нани був вихідний, і пані Дарлінг сама вклала дітей, а потім сіла у дитячій шити при вогні. Жінка задрімала, і поки тривав сон, вікно дитячої відчинилося і на підлогу зістрибнув хлопчик. Його супроводжувало дивне світло. Мабуть, воно й розбудило пані Дарлінг. Вона підскочила з криком, побачила хлопчика і зрозуміла, що це і є Пітер Пен. Це був дуже гарний хлопчик, у вбранні з сухого листа і деревної смоли. У нього були всі молочні зуби.

РОЗДІЛ 2. ТІНЬ

На крик пані Дарлінг прибігла Нана, загарчала і кинулась на хлопчика, який легко вистрибнув через вікно. Нані вдалося зловити зубами його тінь. Пані Дарлінг обережно сховала тінь у шухляду.

Через тиждень Нана купала дітей, а батьки збиралися у гості. Поки купався Майкл, мама застала Венді і Джона за грою у тата і маму. У кімнату зайшов пан Дарлінг, і дружина допомогла йому зав'язати краватку. Чоловік розлютився, коли прибігла Нана і його вихідні штани обліпила собача шерсть. Собака принесла для Майкла ліки, та хлопчик не хотів їх випити. Пан Дарлінг сказав, що в дитинстві завжди пив ліки без звуку, ще й дякував батькам. Венді запропонувала батькові випити ті ліки, які він інколи приймає, разом з Майклом. Батько збрехав, що вони загубились, хоч сам заховав їх у шафу. Він і не уявляв собі, що Ліза, ретельна і прискіплива служниця, могла їх там знайти і поставити знову на місце. Венді миттю побігла по ліки і принесла їх. Майкл і батько мали випити ліки одночасно, але хлопчик випив, а пан Дарлінг сховав свою склянку за спину. Діти визнали, що це не чесно, тоді батько вирішив вилити свої ліки у миску Нани. Собака прибігла у кімнату і випила мікстуру, що на вигляд була схожа на молоко. Та собака все зрозуміла і, подивившись на чоловіка печальними очима, залізла у буду. Пан Дарлінг аж пашів від сорому. Венді співчувала Нані, а батько приревнував, що собаку люблять більше, ніж його. Пан Дарліг вивів Нану надвір і прив'язав там. А тим часом пані Дарлінг вкладала дітей і їй дуже не хотілося йти вгості. Майкл обійняв її за ший і вигукнув: "Мамусенько, ти моя радість!" Це були останні слова, які вона чула від нього.

Дарлінги вирушили до сусіднього будинку, і щойно двері будинку, куди вони зайшли, зачинилися, в небесах почалася метушня.

РОЗДІЛ 3. ЛЕТИМО, ЛЕТИМО!

Троє світильників біля ліжечок дітей згасли, але кімнату осявало інше світло, в тисячу разів яскравіше. Насправді це була фея – маленька, як дитяча долонька, і сама ще зовсім дитина. Її звали Дзенька, і на ній була вишукана сукня із сухого листка. Фея шукала Пітерову тінь. Ще за мить після появи феї через вікно залетів Пітер. Фея, мова якої нагадувала найніжніший передзвін золотих дзвіночків, сказала, що тінь лежить у комоді. Пітер обома руками повисував шухляди і повисипав усе, що в них було, на підлогу. Дуже скоро він відшукав свою тінь і на radoщах зовсім забув, що Дзенька лишилася в шухляді – тепер уже зачиненій.

Пітер хотів причепити тінь до себе за допомогою мила, але це не вдавалося. Він заплакав, і Венді прокинулася від його плачу. Дівчинка почала розпитувати Пітера, де він живе. "Секундочку праворуч, і далі прямо, аж до ранку", – відповів Пітер. Адреса здалася їй кумедною. Венді дізналася, що в Пітера немає мами і навіть найменшого бажання мати її. Дівчинка пришила до Пітера його тінь, потім хотіла поцілувати його, але виявила, що він нічого не знає про поцілунки. Дівчинка подарувала йому свій наперсток, а він подарував їй жолудь. Венді пообіцяла почепити його на ланцюжок і носити на ший. Пітер розповів, що втік з дому того ж дня, коли народився. Він не хотів

ставати дорослим, тому довго жив серед фей у Кенсінгтонських Садах. Венді жила звичайним домашнім життям, і знайомство з феями видавалося їй чимось казковим. Дівчинка засипала Пітера запитаннями про них, і це його страшенно здивувало, бо йому самому ті феї частенько дошкуляли. Феї народжуються з першої усмішки дитини, та коли котрась дитина каже: "А фей не буває!", котрась фея помирає.

Дзенька в комоді дала про себе знати, тож Пітер звільнив її. Венді була в захваті від феї. Пітер розповів, що її називають Майстринька Дзенька, тому що вона вміє лагодити каструлі й чайники. Венді дошкуляла Пітерові своїми нескінченними запитаннями і дізналася, що тепер він живе із загубленими хлопчиками. Це діти, які випадають із візочків, поки няні дивляться в інший бік. Якщо протягом тижня на них не подають у розшук, вони вирушають далеко-далеко, в Небувалію. Пітер – їхній командир, але хлопчикам бракує дівочого товариства (дівчатка ж не такі дурні, щоб вивалюватися з візочків). Дзеньці не сподобалося, що Пітер приділяє увагу Венді, тому вона почала смикати дівчинку за коси. Пітер ніяк не міг зрозуміти її поведінки, зате Венді добре все розуміла. Дівчинка розчарувалася, коли він зізнався, що прилітав до їхнього вікна не заради того, щоб побачити її, а тому що хотів послухати казки. Венді знала багато казок, тому Пітер запропонував їй летіти з ним. Він обіцяв, що всі шануватимуть дівчинку, яка стане їм мамою. Хіба могла вона встояти? Венді попросила взяти й Джона з Майклом. Хлопців розбудили, але раптом Нана, яка безупину гавкала цілий вечір, чомусь затихла. І власне цю тишу почули діти. Пітер сховався, а діти вдали, що сплять. Тож коли увійшла Ліза з Наною на повідку, дитяча кімната видалась їй такою, як і завжди. Нана спробувала вирватися, але Ліза була надто вперта і потягла її геть із кімнати. Та собаці вдалося вирватися надворі з прив'язі, і вона побігла по своїх господарів. Дарлінги зрозуміли відразу, що з дітьми щось сталося, тому негайно побігли додому.

Та перш ніж це сталося, Джон розпитав Пітера, як літати. Пітер збрехав, що треба думати про щось гарне і приємне. Насправді діти піднялися за допомогою чарівного пилку: рука Пітера була припорошена тим пилком, тож він надмухав його потрохи на кожного з дітей. Джон, Майкл і Венді літали у кімнаті, але не були такі вправні й спритні, як Пітер. Пан і пані Дарлінги глянули з вулиці на вікно дитячої кімнати. Вся кімната світилася, а навпроти віконної штори виднілися три маленькі силуети у нічному вбранні: вони все кружляли і кружляли, але не на підлозі, а під стелею. Коли батьки прибігли, дітей уже не було.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 4. ПОЛІТ

"Секундочку праворуч і прямо аж до ранку", – говорив раніше Пітер, та це було перше-ліпше, що йому стукнуло в голову. Діти довіряти Пітеру і захоплювалися польотом, який тривав досить довго. Ставало то темно, то світло, діти то мерзли, то потерпали від спеки. Час від часу вони відчували напади голоду. Пітер вигадав дуже

цікавий і кумедний спосіб їх годувати: вони відбирали у птахів здобич, придатну для людей. Нестерпно хотілося спати, і це було смертельно небезпечно, бо як тільки вони засинали – тут же падали вниз. А що найгірше – Пітер із цього сміявся. Він умів спати в польоті і не падати – просто лягав на спину і плив, як на хвилях. Брати і сестричка розуміли, що їм доведеться летіти далі, бо вони не вміли зупинитися. Справді, Пітер забув показати їм, як треба зупинятись. Коли він відлучався, навіть ненадовго, діти почувалися дуже самотніми і покинутими.

Згодом Пітер навчив їх лягати на крило сильного попутного вітру, діти тепер могли безпечно спати. Отак, дуже весело, вони долетіли до Небувалії. Мільйон золотих стріл, які випустило Сонце, вказували дітям на Небувалію. Венді, Джон і Майкл впізнавали на острові все, що уявляли раніше: затоку, черепаху, фламінго з переламаною ногою, свою печеру, вовчєня Венді, човен, дим, який пустили індіанці. Пітера трохи дратувало те, що ці малявки стільки всього знали (бо він хотів командувати ними), але його тріумф був не за горами, коли сонячні стріли зникли і острів поринув у морок. У ті давні дні, коли діти жили вдома, Небувалія завжди набирала темніших барв і загрозливішого вигляду, коли час було лягати в ліжечка.

Вони скупчилися біля Пітера. Тепер під ними лежав грізний острів, і вони летіли низько. Дзенька спала у Пітера на плечі – він збудив її і вислав уперед. Пітер розповів, що на острові спить зараз капітан піратів Джек Гак. Колись Пітер відрубав йому праву руку, і замість неї пірат мав залізний гак. Дзенька освітила дітей своїм світлом, але Пітер боявся, щоб пірати не помітили їх і не вивели на них Довгого Тома (величезну гармату). У світлі феї діти могли бути помітними, тому її сховали у капелюх Джона. Дзеньці хотілося, щоб капелюх ніс Пітер, але ця робота дісталася Джонові. Але ось Джон передав капелюха Венді, бо ненароком вдарився коліном. Майстринька Дзенька ненавиділа перебувати під опікою Венді. Раптом пірати вдарили по них з Довгого Тома. Коли нарешті небеса знову врівноважились, Джон і Майкл відшукали один одного в темряві. Пітера ударною хвилею віднесло ген аж до моря, а Венді підкинуло догори із Дзенькою. Фея тут же вилізла з капелюха і повела Венді до згуби. Венді ще не знала, що Дзенька палко ненавиділа її – ненавистю справжньої жінки.

РОЗДІЛ 5. ОСТРІВ СПРАВДЖУЄТЬСЯ

Відчуваючи, що Пітер повертається, Небувалія теж прокидалася до життя. Цього вечора загублені хлопчики шукали Пітера, пірати шукали загублених хлопчиків, індіанці шукали піратів, а хижакі шукали індіанців. Вони всі ходили колами одні за одними довкола острова, але не зіштовхувались між собою, бо рухалися всі в одному напрямку.

Хлопчики сьогодні вийшли зустрічати свого ватажка. Тепер їх було шестеро, коли рахувати Близнюків за двох. Першим ішов Дуда – найбільший невдаха зі всієї бравої команди. Завжди щось важливе відбувається саме тоді, коли він на хвилю відлучиться. Наступним іде Чубчик, веселий і добродушний, а за ним – Ледь-Ледь: він витинає свищики з дерева і захоплено танцює під власні мелодії. Ледь-Ледь – найсамовпевненіший і вічно задирає носа. Четвертим ішов Кудрик – великий

бешкетник. Останніми йшли Близнюки, яких краще не описувати, щоб не переплутати.

Хлопчаки зникли у темряві, і після зовсім короткої паузи пірати вийшли на полювання, співаючи свою жакливу пісеньку. Трохи попереду від усіх виступав красень – італієць Чекко, що вирізав своє ім'я кривавими літерами на спині начальника тюрми у Гао. Далі йшов здоровенний негр. А ось – Білл Джакес, розтатуйований з голови до п'ят, і Куксон, і Джентльмен Старкі, колишній вчитель молодших класів у школі, який і досі обирає лише витончені способи вбивства; й ірландець боцман Смі, на диво добрий чоловік, і Нодлер з руками за спиною, і Ельф Мейсон, і багато інших шибайголів, які віддавна наводять жах в Іспанських морях.

Посеред них, найчорніший і найбільший, у чорному кріслі розвалився Джеймс Гак, або, як він сам писав своє ім'я, Джек Гак. Гак невимушено лежав у своїй грубо зладженій колісниці, яку тягнуть вперед його люди, а замість правої руки у нього залізний гак, яким він раз-у-раз підганяє хлопців. На вигляд він якийсь мертвотний, темноликий, з довгими кучерями. Очі в нього сині і повні глибокої меланхолії, навіть коли він чіпляє вас гаком, занурюючи його у ваше тіло. Незмінно ввічливий, як і належить справжньому аристократові, яким він себе вважає, Гак міг би, не змигнувши оком, роздерти вас на шматки, а водночас він втішається репутацією доброго оповідача. Кажуть, боїться лише вигляду власної крові: вона у нього дуже густа і має якийсь незвичайний відтінок. В зубах у капітана подвійний мундштук, змайстрований ним власноруч, завдяки якому він може курити дві сигари одразу.

Слідом за піратами, безгучно скрадаючись, ступали індіанці. В руках вони мали ножі і томагавки, а їхні оголені були обвішані скальпами. Попереду, на чотирьох, сунув велетенський Маленький Барс, прикрашений такою купою скальпів, що вони навіть трохи заважали йому пересуватися. Позаду, в місці найбільшої небезпеки, ішла Тигрова Лілея, гордо виструнчена, повноправна принцеса. Вона красуня племені пікканіні. Немає такого воїна, який не хотів би взяти цю примхливу особу за дружину, але вона відбивається від шлюбу сікачем.

За індіанцями йшли звірі: леви, тигри, ведмеді й тьма-тьменна менших тварин, які втікають від них. Цієї ночі вони дуже хочуть їсти. останнім йшов велетенський крокодил. Уся ця процесія мусить рухатися без упину не знати скільки – аж поки одна з ватаг не зупиниться або не змінить темп.

Першими випали з рухомого кола хлопчаки. Вони посідали на траву на галявині, близенько до своєї підземної домівки. Хлопці хотіли, щоб повернувся Пітер і розповів, що було далі з Попелюшкою. Вони розмовляли про Попелюшку, і Дуда запевняв усіх, що його мама дуже схожа на неї. Тільки за відсутності Пітера вони могли поговорити про мамів – на цю заборонену тему. Якраз у розпалі бесіди хлопчики почули пісню піратів. Всі сховалися, а Чубчик помчав у розвідку. На галяві росло сім великих дерев, у їхні дупла скочили хлопчики, а потім опинилися в підземній оселі.

Пірат Старкі помітив Чубчика і вже хотів стріляти, але Гак спинив його: постріл могли почути індіанці. Коли капітан і Смі залишилися самі, Гак довго і щиро розповідав боцману про своє життя. Смі дізнався, що Гак найбільше хоче помститися Пітеру, який

відтяв йому руку і кинув крокодилові. Крокодилу так засмакувала рука, що він відтоді всюди переслідує пірата, але, на щастя, він проковтнув з рукою годинник, який тепер цоккає, тому його чути, коли наближається.

Пірати присіли на великий гриб, який насправді був комином, і так вони виявили оселю хлопчиків. Гак і Смі підслухали розмову хлопчиків і дізналися, що Пітера немає вдома. Раптом у Гака виникла ідея: повернутися на корабель і приготувати великий масний торт, багатопверховий, з кремом, зверху посипаний зеленою цукровою пудрою. Хлопці знайдуть торт і тут же зжеруть його весь, бо у них немає мами, яка сказала б їм, як небезпечно їсти багато масного торта з кремом. Раптом почулося цокання: наближався крокодил, тож Гак чкурнув звідти.

Хлопчики знову вийшли під відкрите небо; але жахливі нічні пригоди на цьому не скінчилися: раптом звідкись примчав захеканий Чубчик, а за ним – зграя вовків. Хлопчики вирішили, що треба подивитися на вовків крізь ноги! Вони так і зробили, тож хижаків відразу підібгали хвости і втекли. Чубчик розповів, що сюди летить велика біла пташка, дуже втомлена і стогне: "Бідна Венді". Раптом вони побачили її. Венді була вже майже у них над головами, і вони чули її жалібний стогін. Але виразніше звучав пронизливий голосок Дзеньки. Ревнива фея давно нападала на свою жертву в польоті, як на живу мішень, при кожному дотику дошкульно щипаючи. Фея гукнула хлопчикам, що Пітер хотів, щоб вони стріляли у Венді. Не в їхній натурі було ставити якісь запитання, коли Пітер віддавав наказ. Дуда вистрелив з лука, і Венді, тріпочучи, впала на землю зі стрілою в грудях.

РОЗДІЛ 6. МАЛЕНЬКИЙ БУДИНОЧОК

Дурненький Дуда стояв над тілом Венді, як герой, а фея кинулась у сховок. Хлопчики обступили Венді, і Ледь-Ледь припустив, що це не пташка, а панна, і вони її вбили. Кудрик здогадався, що це за нею літав Пітер. Дуда налякався і вирішив йти геть, та саме в ту мить почулося кукурікання Пітера: він завжди так повідомляв про своє повернення. Хлопчики вирішили сховати Венді і збилися в коло біля неї. Тільки Дуда стояв збоку. Пітер підлетів до хлопців і сказав, що нарешті знайшов для усіх маму, але раптом здогадався, що щось трапилося. Хлопці розступилися, і Пітер побачив, що в грудях у Венді стримить стріла. Пітер висмикнув стрілу, побачив на ній мітку і спитав, чия вона. Дуда признався. Двічі Пітер заносив стрілу на Дуду, щоб помститися, але його рука падала. Венді підняла руку. Насправді, вона була жива, бо стріла влучила у жолудь, який подарував Пітер.

Пітер просив Венді якнайшвидше видужувати, щоб можна було показати їй русалок. Звичайно, вона ще не могла нічого відповісти, бо була страшенно знесилена. Тим часом з'явилася Дзенька і хлопці змушені були розповісти Пітерові про злочин феї, і ніхто ніколи не бачив Пітера таким сердитим. Спершу Пітер хотів прогнати Дзеньку назавжди, але побачивши, що Венді підняла руку, він пом'якшив свій вирок: дозволив феї з'явитися через тиждень.

Хлопчики думали, що ж робити з Венді, коли вона так нездужає. Пітер вирішив, що її не можна чіпати. Усі вирішили збудувати маленьку хатинку кругом неї. За якусь мить

усі поринули в роботу. Аж тут з'явилися Джон і Майкл. Вони спали на ходу, сонні волочилися по землі, зупинялися, прокидалися, ледве ступали крок і засинали знову. Кудрик пояснив їм, що вони будують хатку для Венді, тому що вони її піддані. Не відкриваючи очей, Венді заспівала, про який дім мріє. Хлопчики зробили все так, як вона хотіла: червоні стіни, великі гарні вікна. Будиночок вийшов просто гарнесенький і, безперечно, Венді було в ньому дуже зручно і затишно, хоча хлопчаки, на жаль, тепер не бачили її. Дуда офірував один черевичок з власної ноги, і так з'явився чудовий молоточок для дверей. Комин зробили з Джонового циліндра.

Хлопчики постукали, двері відчинилися, і вийшла панна. Це була Венді. Хлопці, всі як один, поскидали шапки і повідомили їй, що вони її діти. І всі вони впали на коліна й простягли до неї руки з благанням: "О, панно Венді, будь нашою мамою!" Дівчинка погодилася і покликала їх у будинок. Венді вклала хлопчиків і розповіла казку. Це був перший із багатьох радісних вечорів, які вони провели разом із Венді.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 7. ПІДЗЕМНА ОСЕЛЯ

Наступного ранку Пітер зняв мірки з Венді, Джона і Майкла для їхніх ходів у дуплавих деревах. Венді і Майкл допасувались до своїх дерев з першої спроби, а з Джоном довелося трохи попрацювати. Повправлявшись декілька днів, вони вже могли спускатися і підійматися так легко, як відерця в криниці. І з кожним днем все більше любили свою підземну оселю. Тут була одна велика кімната. На підлозі росли гриби дивовижного кольору, які використовували замість стільців. У центрі кімнати невпинно намагалося рости Чарівне дерево, але щоранку діти спилювали його стовбур врівень із підлогою. До обіду він знову виростав приблизно на два лікті заввишки, хлопці клали на нього двері і так робили стіл; потім забирали двері, спилювали стовбур і знову мали місце для забав. Був тут і незвичайний камін, який можна розпалити в будь-якому куточку кімнати. Ліжко за дня складалося при стіні, а о пів на сьому вечора розкладалося і тоді займало майже пів кімнати; на цьому ліжку спали всі хлопчики, окрім Майкла. Він спав у кошику, підвішеному до стелі, як у колисці. Фея Дзенька мала у стіні невеличку нішу, де були її апартаменти.

У Венді було багато роботи. Бувало, вона цілими тижнями не виходила на галявину – хіба що вечорами з яким-небудь шиттям у руках. Готування невідступно тримало її при баняхах, навіть коли готувала уявно. Коли всі засинали, вона отримувала ковток вільного часу для себе; і в цей час вона шила хлопчакам щось новеньке або ставила подвійні латки на коліна, бо з колінами було найгірше. Її приручене вовченя дуже скоро пронюхало, що вона є на острові, відшукало її та кинулось їй в обійми. Потім воно всюди бігало за Венді.

Чи часто вона думала про своїх батьків? Це складне запитання, бо справді важко сказати, як пливе час у Небувалії. Мабуть, Венді таки переживала за своїх тата й маму; вона ні миті не сумнівалася, що вони завжди тримають вікно відчиненим для неї і

чекають на її повернення; і це дарувало їй спокій. Та Венді турбувало те, що Джон і Майкл помалу забували батьків. Та з часом навіть Венді теж почала забувати...

Багато пригод траплялося з дітьми: сутичка з індіанцями в Ущелині Ледей-Ледей, коли Пітер посеред бою зненацька перейшов на бік суперників; нічний напад індіанців на підземну оселю, коли декілька з них застрягли в дуплавих деревах і їх довелося витягати звідти, наче корки; порятунок Тигрової Лілеї в Затоці русалок Пітером, відтоді індіанці і хлопчики стали спільниками; заборона від Венді їсти торт, що його пірати приготували для хлопчиків, щоб ті з'їли його і отруїлися на смерть; з часом торт утратив свою принадність, зачерствів як камінь, і тоді вже хлопчики використовували його як снаряд, а Гак одного разу в темряві перечепився об нього і впав. Можна розповісти про пташок, друзів Пітера, а особливо про Птицю-Небилицю, яка гніздилася на дереві, що нависало над затокою. Якось гніздо впало в воду, а Птиця й далі сиділа на яйцях, і Пітер віддав наказ, щоб ніхто не смів її тривожити. З усіх цих пригод беремо пригоду на затоці.

РОЗДІЛ 8. ЗАТОКА РУСАЛОК

У затоці діти частенько проводили час, плаваючи й пірнаючи, бавлячись з русалками. Серед найбільших розчарувань Венді було те, що жодна русалка не промовила до неї жодного доброго слова, хоч Пітер міг годинами теревенити з русалками і сидати їм на хвості.

Одного разу всі грілися на сонечку на Скелі Маронера, а Венді пильно шила. Раптом затока стала похмурою і непривітною. Хлопчики саме спали, і Венді не хотіла будити їх. Та Пітер зірвався на ноги, бо відчув небезпеку, і збудив усіх. До затоки наближались пірати. Діти пірнули у воду, і вмить затока опустіла. Наближалася піратська шлюпка, в якій сиділо троє – Смі, Старкі і Тигрова Лілея – полонянка. Її схопили, коли вона пробиралася на піратський корабель з кинджалом в зубах. Пірати мали викинути індіанку на оцю скелю і лишити її там – хай тоне.

Близько до скелі, але невидимі в темряві, гойдалися на хвилях дві голови: Пітера і Венді. Венді гірко плакала, бо вперше стала свідком такої трагедії. Пітер вирішив імітувати голос Гака і гукнув з-за скелі, щоб пірати відпустили Тигрову Лілею. Смі і Старкі подумали, що це дійсно Гак, тому відпустили дівчину. Та несподівано справжній Гак теж почав наближатися на човнику. Він розповів Смі і Старкі, що малі шмаркачі знайшли собі маму. Смі сказав, що не знає, що таке мама. Венді це так вразило, що вона вигукнула: "Він не знає!" Пітер потягнув її під воду, бо Гак стривожився. Пірати підійняли ліхтар та освітили воду. Вони побачили дивну картину: гніздо з Птицею-Небилицею гойдалося на хвилях. Гак пояснив Смі, що це і є мама. Гніздо, напевно, звалилось у воду, але хіба мати покине своїх дітей? Смі, надзвичайно вражений, пильно приглядався до птиці, поки гніздо пропливало повз них. Пірати вирішили викрасти і вбити хлопців, а Венді зробити своєю мамою. Венді знову забула, де вона, і крикнула: "Нізащо!". Пірати вирішили, що це, мабуть, листя на вітрі шелестить. Раптом Гак згадав про Тигрову Лілею і спитав, де вона. Смі і Старкі сказали, що відпустили її. Капітан закричав, що не віддавав такого наказу. Він подумав, що над водами витає

якийсь Дух, і почав кликати його. Пітер не міг промовчати. Він негайно почав відповідати голосом Гака. Справжній Гак спитав: "Якщо ти Гак, то будь ласкавий, скажи мені: хто ж тоді я?". "Ти – тюлька". Гак образився, а згодом Пітер признався, що він звичайний хлопчик, Пітер Пен. "Тепер він наш! – вигукнув Гак. – Смі – у воду! Старкі – на весла! Схопіть мені його мертвим чи живим!" Хлопчики уже були наготові, і закипів бій – короткий і жорстокий. Тут і там над водою раз-по-раз з'являлась чиясь голова, зблискувала сталь, лунали зойки і крики.

Гак поліз на скелю, а Пітер – з протилежного боку. Жоден із них не знав, що суперник тут, поряд. І, намагаючи виступ, кожен наткнувся на ворожу руку: від несподіванки обоє підняли голови. Так вони зустрілись. Пітер вихопив кинджал з-за пояса капітана і вже готовий був занурити лезо в тіло його господаря, коли помітив, що стоїть на скелі трохи вище, ніж капітан. Це було не в його правилах. Пітер подав руку ворогові, щоб допомогти йому стати врівень із собою. І саме в ту мить Гак вдарив його. Пітера приголомшила несправедливість. Залізний кіготь двічі пробив його. Через кілька хвилин після цієї жадливої події хлопчики побачили Гака у воді: він шалено гріб до свого корабля, бо його переслідував крокодил. Хлопчики не попливли за піратом, бо загубили і Пітера, і Венді. Тепер вони нищпорили по всій затоці. Не знайшовши їх, хлопчики натрапили на шлюпку і попливли на ній додому.

Пітер і Венді билися об скелю: дівчинка непритомно лежала на руках у хлопчика. З останніх сил Пітер витяг її на скелю і сам ліг коло неї. Вода все прибувала. Пітер знав, що зараз їх затопить, але нічого більше не міг вдіяти. Гак поранив хлопчика, і він не міг ні летіти, ні пливти. Раптом Пітер згадав про паперового змія, зробленого Майклом кілька днів тому. Змій підняв Майкла, і тепер Пітер сподівався, що змій піднесе Венді. Пітер обв'язав хвіст змія довкола неї, і відштовхнув її від скелі. Через кілька хвилин Венді зникла з очей. Пітер лишився в затоці сам-один. Тепер він по-справжньому злякався.

РОЗДІЛ 9. ПТИЦЯ-НЕБИЛИЦЯ

Вода невпинно піднімалась, аж сягнула його ніг. Та раптом увагу Пітера привернув якийсь предмет, що гойдався на хвилях. Це була Птиця-Небилиця, яка докладала відчайдушних зусиль, щоб, сидячи в гнізді, допливти до Пітера. Вона припливла сюди, щоб урятувати його, позичивши своє гніздо (хоч у ньому й лежали яйця). Пітер вхопився за гніздо і вдячно помахав рукою пташці, яка тріпотіла крильми у нього над головою. Птаха хотіла знати, що він зробить з насидженими яйцями. Пітер не викинув їх. Він знайшов на скелі капелюх Старкі – брезентовий матроський водонепроникний капелюх з широкими крисами, і поклав яйця туди. Пітер пустив його на воду. Птиця-Небилиця побачила це і радісно закричала. Хлопчик встановив у гнізді палицю, як мачту, і повісив сорочку замість вітрила. А Птиця злетіла вниз, на капелюха, і знову зручно вместила на яйцях. Хвилі несли її в одному напрямку, а Пітера зносило в інший бік, і вони всю дорогу тепло прощалися. Відтоді усі Птиці-Небилиці будують гнізда такої форми, як капелюх Старкі – з широкими крисами, – і на тих крисах пташенята прогулюються. Яка була радість, коли Пітер дістався до Підземної оселі, –

майже водночас із Венді, яку повітряним змієм носило туди-сюди.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 10. ЩАСЛИВИЙ ДІМ

Пітер врятував Тигрову Лілею від лютої смерті, і тепер вона разом зі своїми воїнами була готова заради Пітера на все. Цілу ніч індіанці вартували надворі, над Підземною оселею, і чекали великого нападу піратів. Навіть удень індіанці вештались поблизу. Вони називали Пітера "Великим Білим Батьком" і без слова корилися йому.

Ось і настала та ніч, яку вони між собою називали Ніч Ночей – через події, які тоді відбулися, і їхні наслідки. Ввечері індіанці пильнували на поверхні, а діти вечеряли собі в Підземній оселі – всі, крім Пітера: він саме пішов довідатись, котра година. На острові це робилося таким чином: треба було знайти крокодила і чекати біля нього, доки проб'є годинник. Після вечері Венді шила, а хлопці бавилися поруч. З'явився Пітер і приніс хлопцям горішків, а Венді – точний час. Усі вдавали сім'ю: Пітер і Венді були батьками, а хлопчики – дітьми. Венді хотілося бути для Пітера не мамою, а кимось більше. Пітер дивувався, бо Тигрова Лілея теж хотіла бути кимось для нього, але тільки не мамою. Венді сказала, що Майстринька Дзенька може пояснити, ця мала розбещена тварючка! І тут Майстринька Дзенька, яка підслуховувала зі своєї кімнатки, пропищала, що пишається своєю розбещеністю. Раптом у нього з'явилась ідея: може, Дзенька буде його мамою? "Дурило!" – обурено закричала Дзенька. "Я можу сказати те саме", – грубо відрубала Венді. Уявіть собі, Венді нагрубилася. Але вона була дуже втомлена і не знала, що має статись цієї ночі. А якби знала, то не грубила б. Всі полягали в ліжку, щоб послухати казочку Венді, яку Пітер ненавидів. Завжди, коли Венді починала її розповідати, він виходив з кімнати або затулював вуха руками.

РОЗДІЛ 11. КАЗОЧКА ВЕНДІ

Венді розповідала про чоловіка і жінку. Їх звали пан Дарлінг і пані Дарлінг, вони були подружжям, і в них було троє нащадків. У дітей була няня Нана, але пан Дарлінг розгнівався на неї і посадив її на ланцюг у дворі, і тоді усі діти полетіли з дому в країну Небувалію, де живуть загублені діти.

Венді хотіла, щоб хлопчики уявили собі почуття нещасних батьків, від яких полетіли всі їхні діти. Дівчинка розповідала про безмежну материнську любов. Це було якраз те місце в казці, яке Пітер просто ненавидів. Венді розповідала, що троє дітей виросли, але вікно дитячої їй досі відчинене. І вони полетіли до своїх дорогих матусі й татуся, і неможливо описати щасливу сцену їхньої зустрічі.

Пітер переконував Венді, що мами не такі добрі, як вона про них думає. Хлопчики перелякано обступили Пітера – так тривожно прозвучали його слова. І щиро, як ніколи, він розповів, що колись думав, що його мама завжди буде тримати вікно відчиненим для нього, і тому не повертався додому багато-пребагато днів і ночей, і аж згодом прилетів назад. Але вікно вже було зачинене, а в його ліжечку вже спав інший хлопчик.

Венді хотіла повернутися додому, але хлопчики не хотіли відпускати її. "Нам буде ще гірше, ніж до того, як вона тут з'явилася", – галасували вони. Її вже хотіли в'язати і брати в полон, коли вона гукнула до Дуди, щоб допоміг. Дуду вважали найдурнішим, але він сказав: "Я просто Дуда, і ніхто не зважає на мене. Але кожному, хто поведеться з Венді не так, як личить англійському джентльменові, я розіб'ю пику до крові". Пітер нізащо не затримував би жодну дівчину в Небувалії проти її волі, тож він домовився з індіанцями, що вони проведуть Венді з братами через ліс, а потім попроведуть їх через море.

Дзенька була щаслива чути, що Венді покидає їх. Хлопчак з безмежним смутком дивилися на Венді, яка вже разом з Джоном і Майклом приготувалася до подорожі. Діти почувалися нещасними не лише тому, що ось-ось мали її втратити, а й тому, що відчували, що вона вирушає назустріч чомусь доброму і приємному, куди їх не запросили. Венді запропонувала хлопчикам йти з ними, адже її батьки приймуть усіх. Пітер дозволив хлопчикам йти, і всі негайно кинулися збирати речі.

Щоб показати, що від'їзд аніскільки не тривожить його, Пітер почав стрибати по кімнаті і весело вигравати на своїй бездушній сопілці. Він багато думав про мамів, але пам'ятав про них лише погане. Пітер хотів завжди залишатися маленьким хлопчиком і бавитися.

Дзенька уже мала вести дітей, але саме тоді вгорі над оселею почувся брязкіт зброї: пірати напали на індіанців. Венді та хлопчики простягнула руки до Пітера, просячи не покидати їх. Пітер вихопив меч, приготувавшись до битви.

РОЗДІЛ 12. ВИКРАДЕННЯ ДІТЕЙ

Піратський напад став для індіанців повною несподіванкою. Гак навіть не спромігся почекати, поки скінчиться ніч, і першим завдав удару – проти всіх правил кинувся в бій. Індіанці безпомічно кинулися врозтіч від капітана. Полягло багато воїнів – цвіт племені пікканіні. Але не всі вони загинули без відплати: було вбито й багато піратів. Тигрова Лілея і жалюгідні залишки племені змогли пробитися крізь оточення.

Гак хотів зловити Пітера і Венді. Тепер він думав, як спуститися вниз тими дуплавими стовбурами, або ж як загнати під землю його вірних псів? Гак обмацав своїми хижими очима кожного з них, визначаючи, хто найтонший.

А що там у хлопчиків? Побойще вгорі, над домом, скінчилося так само раптово, як і почалося. Пірати пильно підслуховували у кожному дуплі і почули слова Пітера: "Якщо перемогли індіанці, вони почнуть бити в тамтами – це їхній сигнал перемоги". Смі якраз натрапив на тамтам і тепер сидів на ньому верхи. Гак наказав бити в тамтами. Приречені діти відповіли радісними вигуками, майже відразу всі знову почали прощатися з Пітером. Тихо і чітко Гак віддав накази: розташуватися по одному біля кожного дерева, а решті вишикуватися в шеренгу з інтервалом між собою в один метр.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 13. А ВИ ВІРИТЕ, ЩО ФЕЇ БУВАЮТЬ?

Першим зі свого дерева висунувся Кудрик. Він потрапив з дупла просто в руки Чекко, хлопчика жбурляли від одного до іншого, аж поки він не впав під ноги Чорного пірата. Усіх інших хлопчаків вихопили з їхніх дерев так само жорстоко: їх по двоє-троє підкидали в повітря, перекидали з рук в руки, як вантажать на корабель тюки з товаром. Зовсім інакше поставилися до Венді, що вийшла зі сховку останньою. З іронічною люб'язністю Гак зняв перед нею капелюха, запропонував руку і так супроводжував до того місця, де усім зав'язували роти. Він це зробив з таким тактом і був такий незрівнянно галантний, що просто зачарував Венді, яка навіть не подумала кричати.

Дітей зв'язали так, щоб вони не могли полетіти. Полонених і піратів Гак відправив на корабель, а сам підійшов навшпиньки до дерева Ледь-Ледя, щоб переконатися, що зможе у нього пролізти. Річ у тому, що у дереві Ледь-Ледя був більший прохід. Гак ступив у дупло і тихо пішов назустріч невідомому.

Тим часом Пітер міцно спав на ліжку, не здогадуючись про трагедію, що розігралася на поверхні. Перед сном він вирішив не пити ліків, які залишила йому Венді, щоб зробити їй прикрість. Гак побачив зухвалість Пітера навіть уві сні. Оця невимушена зухвалість збудила лютя у його серці. Краєм ока пірат помітив мікстуру Пітера, що стояла на полиці, – до неї легко було дотягнутися. Гак налив туди смертельної отрути, яку завжди мав при собі. Потім пірат виповз із дерева на поверхню.

Пітер прокинувся, коли прилетіла Дзенька. Її личко пашіло, а сукня була вся в болоті. Фея розповіла про те, що сталося з Венді і хлопчиками. Серце Пітера мало не вистрибнуло з грудей, коли він це почув. Венді, зв'язана, на піратському кораблі, вона, котра так любила, щоб усе було як слід! "Я врятую її!" – вигукнув він, хапаючись за зброю. А тим часом раптом подумав про те, що міг би зробити для неї приємність. Він вирішив випити ліки. Дзенька просила не пити, бо чула, що Гак бурмотів собі під ніс, коли ішов лісом. Пітер не повірив, що там отрута, і підніс склянку, щоб випити. Часу для слів уже не було – настав час діяти, і одним блискавичним рухом Дзенька опинилася між його губами і склянкою і тут же випила усе до дна. Фея помирала, а Пітер не розумів, чому Дзенька випила отруту, щоб врятувати його. З кожною секундою її сяйво все слабшало, і він знав, що коли воно згасне, її вже не стане. Вона сказала, що, можливо, якби діти вірили в те, що феї бувають, вона могла б знову стати на ноги. Поряд не було дітей, і стояла ніч; але Пітер звернувся до всіх, кому якраз снилася Небувалія. Діти таки врятували Дзеньку своєю вірою в неї.

Пітер побіг рятували дітей. Він промовив таку жахливу присягу: "А тепер – або Гак, або я!"

РОЗДІЛ 14. ПІРАТСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ

Один-єдиний зелений вогник мерехтів над Дитячою бухтою, біля гирла річки Піратів, вказуючи на те місце, де низько у воді стояв бриг на ім'я "Веселий Роджер" – побитий, облуплений і немитий. Кілька піратів перехилились через фальшборт, інші грали на бочках в кості і в карти; а четверо втомлених матросів, які несли дітей у

Маленькому будиночку Венді, спали на палубі. Гак міряв кроками палубу і думав. Це була година його тріумфу. Але не було радості в його ході. Гак був дуже пригнічений і страшенно самотній.

Гак – не справжнє його ім'я. Він закінчив престижну школу і ще й досі тримався своїх давніх звичок – наприклад, про це свідчив одяг, до якого він ставився дуже уважно. Найбільше його непокоїв сумнів: чи це, бува, не ознака поганих манер – весь час думати про гарні манери?

Чомусь його навідало передчуття швидкої смерті. Гак відчув понуре бажання виголосити передсмертну промову, але зараз не мав на це часу. Та довго він не страждав: коли інші пірати почали п'яні танці, він закричав: "Ану тихо, ви, нікчеми, бо як запусу у вас якорем!" Тоді наказав привести в'язнів. Бідних в'язнів приволокли з темниці – всіх, окрім Венді – і вишикували перед ним. Гак оголосив, що усі зараз "прогуляються по дошці" (так пірати називали страту засуджених на смерть, яких змушували пройти по дошці, що виступала далеко за борт, і кинутися в море), але двох він може залишити, бо потрібні юнги. Та хлопці відмовилися ставати його юंगाма. Джон і Майкл вдали, що ще вагаються, і навіть обирали собі нові імена, але вкінці теж відмовилися ставати юंगाма Гака.

Джукс і Кекко готували смертоносну дошку. Привели і Венді. Під час усіх цих перипетій Гак, що вважав себе за справжнього джентльмена, забруднив свій гофрований комір і раптом зрозумів, що Венді це побачила. Поспішним рухом він спробував приховати бруд, але було вже пізно. Гак наказав їй, як матері, сказати останнє слово хлопчикам. "Ось моє останнє слово, дорогі мої хлопчики, "Ми сподіваємося, що наші сини загинуть гідно, як личить справжнім англійським джентльменам", – сказала Венді. Гак розлютився і наказав прив'язати її до щогли. Тоді він сказав: "Я врятую тебе, якщо ти пообіцяєш бути моєю мамою". Венді не могла дати такої обіцянки. "Краще взагалі ніколи не мати дітей", – відповіла вона з відразою. Раптом почулося жакливе крокодилове цокання. Страшно було бачити, як Гак перемінився. Звук усе ближчав, але швидше за нього прийшла страшна думка: крокодил зараз опиниться на кораблі! Пірати скупчилися довкола Гака і відвернулися від того, що вилазило на борт. Вони й не думали змагатися з ним.

Лише коли Гак зник з очей, хлопчики кинулися до борту, щоб подивитися, як крокодил буде вилазити на корабель. І це був найбільший сюрприз – вони побачили Пітера. Він дав дітям знак, щоб вони не кричали від захвату, бо це могло б пробудити підозри. І так, цокуючи, вибрався на палубу.

РОЗДІЛ 15. А ТЕПЕР – АБО ГАК, АБО Я!

Коли ми бачили Пітера востаннє, він скрадався островом з пальцем на вустах і з кинджалом наготові. Він бачив, як його обігнав крокодил, який чомусь більше не цокав. Напевно, годинник просто зупинився.

Пітер почав міркувати над тим, як обернути цю катастрофу собі на користь, і вирішив... сам цокати, щоб хижак думали, що він крокодил, і не чіпали його. Пітер цокав так довго, що вже звик і навіть не помічав цього. А якби помітив, то перестав би,

бо геніальна ідея проникнути на корабель за допомогою крокодилячого цокання ще не спала йому на гадку.

Вибравшись на піратський корабель, він подумав: "Який же я розумний!". Саме цієї миті Ед Тейнт, інтендант, вийшов із носового кубрика на палубу. Пітер відважив Едові доброго бебеха. Джон поклав обидві долоні на рот злочасного пірата, щоб здушити його передсмертний стогін. Пірат повалився долілиць, а четверо хлопчиків підтримали його, щоб не зчинилося шуму. Пітер подав знак, і тіло викинули за борт. Пролунав сплеск, а потім – тиша. "Один", – Ледь-Ледь відкрив рахунок. Без зайвого поспіху Пітер навшпиньки підійшов до каюти і зник у ній. Страхітливе цокання зникло. Пірати зраділи і знову взялися за хлопчиків. Перед тим як "прогулятися по дошці", Гак вирішив, що діти ще мусять спробувати "кішечку", з дев'ятьма хвостиками і з дев'ятьма кігтиками. Джакез пішов до каюти по "кішечку". Але ж в каюті сидів Пітер! Діти багатозначно презирнулися. Коли пірат зайшов у каюту, почувся моторошний зойк, а тоді почулося кукурікання, таке близьке і зрозуміле для хлопчаків. "Два", – урочисто промовив Ледь-Ледь. До каюти за наказом Гака пішов Чекко і побачив, що Джакез забитий на смерть. Чекко розповів, що в каюті темно, і там ховається щось страшне: воно кукурікає! Гак наказав Чекко зайти в каюту і привести оте кукурікало. Чекко теж загинув. Тоді мав піти Старкі, але він вирішив, що краще втопитися. "Чотири", – сказав Ледь-Ледь. Гак вирішив сам добути оте кукурікало і пішов у каюту. Згодом Гак вийшов з каюти, щоправда, похитуючись і без ліхтаря. "Щось загасило світло", – процідив він трохи невпевнено. Пірати вирішили, що їх корабель просто проклятий, а потім вирішили кинути в каюту дітей. Нехай вони б'ються з тим, хто там сидить, не на життя, а на смерть. Якщо вони вб'ють його – тим ліпше; якщо ж воно повбиває їх – теж непогано. Востаннє його вірні пси захоплювалися ним і віддано виконували його розпорядження. Хлопчаки нібито впиралися, тож їх насилу ввіпхнули в каюту і замкнули двері.

У каюті Пітер знайшов ключі від наручників, звільнив дітей, і тепер вони прокралися назовні, озброєні тим, що кому вдалося підібрати. Спершу Пітер знаком велів їм сховатися, а сам пробрався до Венді, перерізав мотузки і пошепки наказав їй сховатися разом з усіма, а сам став при щоглі і загорнувся у її плащ, щоб бути схожим на неї. Потім набрав повні легені повітря і закукурікав. Для піратів цей крик означав, що всі хлопчики в каюті вже вбиті. Їх охопила паніка.

Гак спробував підбадьорити своїх підлеглих. Він сказав, що ці неприємності принесла на корабель дівчинка. "За борт її!" – крикнув Гак, і пірати накинулись на постать у плащі. Пітер скинув плащ, і усі зрозуміли, ким був той, хто вбивав піратів у каюті.

Якби пірати трималися купи, вони точно перемогли б. Але бій застав їх зненацька. Дехто з піратів стрибав у море, інші ховалися по темних закапелках, де їх знаходив Ледь-Ледь, який не бився зброєю, а ходив собі з ліхтарем, світив ворогам у вічі, засліплював їх, і вони, як достиглі плоди, падали на ножі інших хлопців. Ледь-Ледь монотонно відлічував: п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять, одинадцять. Всі вже були

мертві, коли дика хлоп'яча компанія обступила Гака. Гак опинився віч-на-віч з Пітером. Усі інші розступилися і утворили коло.

Довго ці двоє дивились один на одного. Без зайвих слів вони почали поєдинок. Пітер штрикнув суперника під ребра. Від вигляду власної крові, шабля випала з його руки, і він здався на ласку Пітера, але хлопчик величним жестом запросив супротивника підняти зброю. Знову і знову хлопчик кидався на ворога і ранив його. Несподівано капітан покинув двобій, кинувся до порохового складу і підпалив порох. Він хотів, щоб корабель розлетівся на друзки. Пітер взяв запал і спокійнісінько викинув його за борт.

Побачивши Пітера, який поволі летів на нього з кинджалом наготові, Гак вистрибнув на фальшборт, щоб звідти кинутися в море. Він не здогадувався, що там чигає крокодил і стрибнув йому в пащу. Так загинув Джеймс Гак. "Сімнадцять", – проспівав Ледь-Ледь, але він трохи помилився в обрахунках. П'ятнадцятеро піратів тієї ночі заплатили сповна за усі свої злочини, але двоє з них допливли до берега. Це був Старкі – його відразу взяли в полон індіанці й приставили нянькою до своїх немовлят. І Смі, який мандрував світом у темних окулярах і так-сяк заробляв на життя, розповідаючи, що він був єдиним, кого боявся сам Джек Гак.

Коли все скінчилося, Венді вділила усім порівну похвал, а потім повела всіх у Гакову каюту і вказала на його годинник, що висів на гвіздку. Годинник показував півна-другу. Така пізня година, а вони ще не сплять! Венді швиденько повклала всіх у піратські ліжка – всіх, окрім Пітера: він походжав по палубі туди-сюди, аж поки нарешті там і заснув біля Довгого Тома. Вночі йому знову щось наснилося, і він довго кричав уві сні, і Венді колисала його на колінах.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 16. ПОВЕРНЕННЯ ДО РІДНОГО ДОМУ

Для дітей почалося справжнє моряцьке життя. Дуда став боцманом. Про те, хто став капітаном, не треба й казати. Чубчик і Джон були першим і другим помічниками капітана. Решта хлопчаків стали простими матросами. Пітер усе поривався стати за штурвал, але першим ділом скликав увесь екіпаж і виголосив коротку промову. Він висловив сподівання, що всі виконуватимуть свій обов'язок, а якщо ні – розірве на клоччя. Потім пролунало кілька коротких команд, корабель розвернувся і взяв курс на материк.

Тепер повернемося до будинку Дарлінгів. Хоч пані Дарланг не знала, коли повернуться діти, у неї все було готове. Всі ліжечка провітрені, і вона завжди вдома, і вікно завжди відчинене. Не було лише буди, бо коли діти відлетіли, пан Дарлінг усім серцем відчув свою провину і заліз до буди. Він запрягнувся, що не вилізе з буди, аж поки його діти не повернуться. Щоранку буду з паном Дарлінгом заносили в кеб, який віз його на роботу, і таким самим чином о шостій годині він повертався додому. Яку ж це треба мати силу характеру!

У той четвер, коли діти повернулися, пані Дарлінг сиділа ввечері у дитячій кімнаті й чекала додому Джорджа. Вона заснула, сидячи на стільці, а згодом скинулася і почала кликати своїх дітей: "Венді, Джоне, Майкле!" – а в кімнаті не було нікого, крім Нани. Вони сиділи удвох, аж поки не приїхала буда. Чоловік попросив заграти йому на піаніно. Вона сіла за фортеп'яно і заграла, а він скоро заснув. І коли він спав, залетіли в кімнату Пітер і Майстринька Дзенька. Пітер хотів зачинити вікно, щоб коли Венді прилетить, то подумала, що мама не пускає її; і їй доведеться полетіти з Пітером назад.

Замість того щоб відчувати провину і сором за негідний вчинок, Пітер радісно витанцьовував, але почув, як грає пані Дарлінг. Вона грала "Дім, милий дім", але йому вчувалося, ніби клавіші промовляють: "Вернись, Венді, вернись, Венді, Венді". Побачивши, як пані Дарлінг плаче, Пітер зрозумів, як сильно вона любить дочку. Він відчинив вікно і полетів із Дзенькою.

Таким чином, Венді, Джон і Майкл врешті-решт застали вікно відчиненим. Вони приземлились на підлогу, без тіні сорому за свої вчинки, а найменшенький не міг впізнати свій рідний дім.

Діти здивувалися, побачивши у буді сонного тата. У цей момент пані Дарлінг знову заграла. Діти лягли у свої ліжечка, і коли мама зайшла в дитячу кімнату, щоб перевірити, чи спить її чоловік, то побачила, що всі ліжечка зайняті. Вона бачила дітей, але ще не вірила своїм очам. "Мамо!" – закричала Венді. Жінка простягнула руки до трьох своїх маленьких безсердечних дітей, яких, думала, їй вже не судилося обійняти. Пан Дарлінг прокинувся, щоб розділити її щастя, і Нана влетіла в кімнату. Цю щасливу картину бачив маленький хлопчик, що пильно вдивлявся у вікно.

РОЗДІЛ 17. КОЛИ ВЕНДІ ВИРОСЛА

Поки батьки з дітьми раділи поверненню, хлопчики чекали вниз, щоб дати Венді час розказати про них і, порахувавши до п'ятисот, піднялись нагору. Вони вишикувалися перед пані Дарлінг. Звичайно, пані Дарлінг відразу сказала, що бере їх до себе, але пан Дарлінг був надзвичайно пригнічений. Діти бачили: він вважає, що шестеро – це трохи забагато. "Джордже!" – вигукнула пані Дарлінг, якій було боляче бачити, як її дорогий чоловік показує себе не з найкращого боку. Тоді він розридався і сказав, що радий всиновити дітей, але надіється, що його не вважатимуть повним нулем у його ж домі.

Для всіх хлопчиків знайшлося місце. А Пітер ще раз побачився з Венді, перш ніж відлетіти. Він, мабуть, нібито ненароком вдарився об вікно в польоті, так, щоб вона відкрила вікно і погукала його. Венді так і зробила. Пані Дарлінг підійшла до вікна і сказала, що готова всиновити і Пітера, та він сказав, що не хоче ходити до школи і вивчати всяку нудоту, не хоче бути дорослим чоловіком. Пітер планував жити з Дзенькою в будиночку, який вони збудували для Венді. Пані Дарлінг дозволила Венді гостювати у Пітера щороку протягом одного тижня. Пітера ця обіцянка вельми втішила, і він відлетів, дуже радий і веселий.

Звичайно ж, усі хлопчаки пішли до школи. Вони ще й тижня не провели у школі, коли зрозуміли, якими були телепнями, що не лишились на острові. Але вже було

пізно, вони невдовзі заспокоїлись і стали звичайнісінькими хлопцями. З часом діти розучились літати, насправді вони просто більше не вірили в це.

Майкл вірив довше від усіх, попри те, що всі насміхалися з нього; тому він помандрував разом із Венді, коли Пітер прилетів за нею через рік. Венді ніяк не могла дочекатися хвилюючих розмов з ним про минуле, про давні часи – але нові пригоди витіснили колишнє з його голови. Він навіть не пам'ятав, хто такий капітан Гак і Майстринька Дзенька (феї довго не живуть).

Наступного року Пітер не прилетів. Він прилетів наступної весни і, як не дивно, навіть не розумів, що спізнився на цілий рік. Того разу дівчинка Венді бачила його востаннє. І коли вона закінчила школу з відзнакою, то вже відчувала деякі сумніви щодо Пітера. Але роки ішли, Венді виросла, її батьки померли, Нани теж не стало.

У Венді народилася донечка Джейн, у голівці якої роїлося безліч запитань. Венді виявила, що більшість їх стосується Пітера Пена. Джейн дуже любила слухати про Пітера, і Венді розповідала їй все, що могла пригадати зі свого далекого дитинства. Раз на тиждень няня Джейн не ночувала в них; і тоді Венді вкладала Джейн до сну. Це була пора казок. Джейн придумала накриватися з головою простирадлом, вдвох із мамою, і шепотітися в абсолютній темряві. Вони поринали у фантастичні пригоди тієї ночі, коли Пітер прилетів шукати свою тінь.

Аж ось однієї ночі Пітер прилетів до Джейн. Він був маленький хлопчик, а Венді стала дорослою жінкою. Пітер спитав за Джона і Майкла, але Венді сказала, що у ліжечку тепер спить нова дитина. Вона сказала, що не зможе більше полетіти, а Пітер перелякався, побачивши, що вона доросла. Венді розповіла, що дитина у ліжку – її дочка. Пітер сів на підлогу і розплакався. Венді не знала, як його заспокоїти. Тепер вона стала звичайною жінкою, і вибігла з кімнати, щоб все обдумати. А Пітер все плакав і плакав, і ось його плач потривожив Джейн. Вона сіла в ліжку і зразу зацікавилась ним. Вони почали розмовляти.

Коли знічена Венді повернулася, то застала Пітера на бильці ліжка – він щось захоплено вигукував, а Джейн у нічній сорочці літала попід стелею в невимовному захваті. Пітер вважав Джейн за свою маму, і вони вилетіли у вікно. Венді кричала: "Ні, ні!" Тоді Джейн сказала, що полетить тільки на весну, на час весняного прибирання. Звичайно, Венді врешті дозволила їм полетіти. Все це сталося давним-давно...

Джейн стала звичайною дорослою жінкою, у неї тепер є дочка на ім'я Маргарет; і щовесни Пітер, коли не забуде, прилітає за Маргарет і забирає її зі собою у Небувалію, де вона розповідає йому казки про нього ж, а він їх жадібно слухає.

Коли Маргарет виросте, у неї теж буде донька, яка теж стане Пітерові названою матір'ю, – і так триватиме вічно, поки діти залишатимуться веселими, наївними і безтурботними.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу